

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεως τῶν συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα: «Κὼν Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐνὸς γροσίου διατιμῆσεως καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔτους θὰ εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ὁ Φριδερίκος συνέσχε τὴν συγκίνησιν του. Διέταξε τὰ δέοντα μετὰ φωνῆς βιαιάς, ὁ δὲ Ζιλδὰ καὶ ὁ Κλέτος, οἵτινες ἐγίνωσκον τὸν χαρακτήρα τοῦ πλοίαρχου, μόνοι ἐννόησαν τὴν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ του ἀνωμαλίαν, ἀλλ' οὐδὲν ἐτόλμησαν νὰ εἰπωσιν. Τὸ τορπιλλοβόλον εὐρέθη ἑτοιμον μετ' οὐ πολὺ, ὡς ν' ἀνέμενον ἐπιθεώρησιν, δύο δὲ λέμβοι μεταβάσαι ἐτάχθησαν παρὰ τὴν προκυμαίαν ἀναμένουσαι τοὺς ἐπισκέπτας.

Οἱ ἐπισκέπται δὲν ἐβράδυναν. Ὁ Φριδερίκος ὑπέδεχθη αὐτοὺς καὶ ἀφοῦ ὁ κ. Γκιδὰλ τοὺς παρουσίασεν νῆχαρίστησε τὴν κυρίαν Διλλιέρ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ αὐτοὶ καὶ οἱ φίλοι τῆς ἐδείκνυσαν πρὸς τοὺς ναύτας τοῦ 29.

Ἡ κυρία Διλλιέρ ἀπήντησε φιλοφρόνως εἰς τοὺς λόγους τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Ἡ Λευκὴ, ἡ τόσο διαχυτικὴ καὶ παράφορος συνήθως οὐδὲ λέξιν εἶπεν, οὐδ' ἔνοιξε κἄν τὸ στόμα. Ἦττον συγκεινήμενος ὁ Φριδερίκος παρετήρησεν ὅτι ἀνεσκήρτησε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱ χεῖρές

τῶν ἔψαυσαν ἀλλήλας ὅτε ἐβοήθησε τὴν νεάνιδα ν' ἀνέλθῃ ἀπὸ τῆς λέμβου ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Φυσικῇ τῇ λόγῳ ἠθέλησαν τὰ πάντα νὰ ἰδῶσιν, ἐδέξασε δὲ νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τῆς τοιαύτης ἐπιθυμίας. Ὁ Πλεμὼν ἀβροφρόνως ἐτέθη κατὰ πάντα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν, ὅλα δὲ τὰ μέρη τοῦ πλοίου, ἀπὸ τῆς ἀποθήκης μέχρι τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὑπέστησαν λεπτομερῇ ἐξέτασιν.

— Λοιπόν, κύριε, ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ πρώτην φοράν λαλοῦσα μετὰ τινος ἐλαφροῦ τρόμου ἐν τῇ φωνῇ, ἐδῶ ὀφείλετε νὰ μένετε;

— Ἐδῶ καὶ ἄλλοῦ, δεσποινίς. Ὁλόκληρον τὸ τορπιλλοβόλον εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Κυρίως ὁμως εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος ὀφείλω νὰ εὐρίσκωμαι.

᾿Ωδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυβερνήτου. Μετὰ προφανοῦς ταραχῆς ἡ νεανίς ἠρώτησεν:

— Ἐδῶ εὐρίσκεσθε τὴν νύκτα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τρικυμίας;

— Ναί, δεσποινίς.

Σφοδρὰ συγκίνησις περιέσφιγγε τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς. Παρετήρησε τὸ καταφύγιον ἐκεῖνο μὲ τὰς σιδηρὰς βαθμίδας του, μὲ τοὺς ὑγροὺς ἀκόμη ὑαλίνοὺς φακούς του καὶ δὲν ἐτόλμα ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ φόβου μὴ διὰ μέσου τοῦ ἰόχρου πέπλου τῆς φανῆς τὸ ὑποτρέμον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δάκρῃ.

Ἀφοῦ παρήλθεν ἡ ταραχὴ τῆς, ἐνῶ ἐπορεύοντο ἤδη πρὸς τὴν κλίμακα, ἐψιθύρισεν:

— Καὶ ἀγαπᾶτε τὸ ἐπάγγελμά σας, κύριε;

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ προδοὺς τὴν συγκίνησιν του ἦν ὁ Φριδερίκος.

— Ὡ δεσποινίς, περιπαθῶς! εἶπε μετὰ τινος μελαγχολικῆς ζέσεως.

᾿Ωδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὴν ξηράν.

Αὐτόθι, ἐνῶ ἡτοιμάζετο νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσῃ, ἡ κυρία Διλλιέρ, ἀφοῦ συνωμίλησεν ἐν τάχει μετὰ τοῦ θεοῦ Γκιδὰλ, ἀπετόλμησε ν' ἀποτείνῃ μίαν πρόσκλησιν πολὺ συνεσταλμένην.

— Κύριε, εἶπεν, ἐὰν τὰ καθήκοντά σας δὲν σας ἀπασχολῶσι καθ' ὅλον τὸ μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς σας διάστημα, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας προτείνω νὰ λάβητε μεθ' ἡμῶν κανὲν ἀναψυκτικόν.

Ὁ Φριδερίκος ἡτοιμάζετο ν' ἀποποιηθῇ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς Λευκῆς συνήντησε τὸ ἰδικόν του.

— Ὡ, ναί, κύριε! εἶπεν ὑποστηρίζουσα τὴν πρόκλησιν.

Καὶ ἐμειδία.

Ἀπέναντι τοῦ μειδιάματος ἐκείνου ὁ Πλεμὼν ἔμεινεν ἀνίσχυρος. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐγένετο φωτεινότερος. Δέσθημα τι εὐδαιμονίας, ἀποτελούμενον ἐκ γλυκειᾶς μελαγχολίας καὶ ἐκ χειλιζούσης φαιδρότητος, κατεπλημύρησε τὴν ψυχὴν του. Μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας ὤφειλε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν παραδείσιον ἐκείνην παραλίαν. Διατί νὰ παραιτηθῇ τῆς εὐχαρι-

στήσεως τοῦ νὰ παρατείνῃ τὸ ὄνειρόν του ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς;

Ἐπανήλθον βραδεῖ βήματι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἡ δὲ ὁ πάγος εἶχε θραυσθῇ. Καθ' ὁδὸν αἱ γυναῖκες ἀπετόλμησαν ν' ἀποτεινῶσιν ἐρωτήσεις τινὰς, αἵτινες δὲν κατεπτόησαν τὸν αὐστηρὸν ὄνειροπόλον. Ἀφελῶς καὶ εὐγενῶς ὁ Φριδερίκος ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

— Εἰσθε ὑποπλοίαρχος; ἠρώτησεν ὁ Γκιδὰλ λίαν ἀδεξίως.

— Φοβερὰ ζωὴ ἡ ἰδική σας, κύριε!

Ὁ νέος δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐν μειδίᾳ.

— Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ιδιώματος. Ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὥστε δὲν ἔχει κάμμιν ἀξίαν τὸ κατόρθωμά μου.

— Καὶ τὴν ἡγαπᾶτε τόσο πολὺ καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Διλλιέρ.

— Ὡς ἥτο ὑπερβολικὸν ἂν ἔλεγον τόσον πολὺ γινώριζω ὁμως πολὺ καλὰ ὅτι ἡ θάλασσα δὲν μείδιζ' καθ' ἐκάστην, ἀποδέχομαι δὲ τὴν ὀργὴν τῆς, ὅπως καὶ τὴν ὀκνηρίαν τῆς. Τοῦτο δὲν συμβαίνει τάχα καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους; Λέγουσιν ὅτι εἶνε ἀπιστος· εἶνε συκοφαντία. Οὐδέποτε ψεύδεται αὐτή· ἡμεῖς ἔχομεν τὸ ἄδικον. Οἱ ἀψηφοῦντες τὰς ρυτίδας τῆς καὶ τὸ συνοφρῶμά της.

— Ὡ, ὦ, κύριε, εἰσθε, βλέπω, ποιητής!

— Ἀληθῶς, κυρία; συγχωρήσατέ με!

Ἡ Λευκὴ δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Μὴ δικαιολογηθῇτε, κύριε Πλεμὼν. Αὐτὸ εἶνε τὸ φυσικόν σας καὶ πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τῆς φύσεως εἶνε ὠραῖον.

Εἶπε ταῦτα μετὰ θέρμης τοιαύτης, ὥστε ἐβάφθησαν διὰ ζωηροῦ πορφυροῦ χρώματος αἱ ρόδινοι παρειαί της.

Ταλαίπωρε Φριδερίκε! Ἡ ὥρα παρήλθε πολὺ ταχέως· ἦλθον νὰ τοῦ ἀναγγεῖλωσι τὴν ἀφίξιν τοῦ ρυμουλκοῦ. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ νύξ ἐπῆρχετο ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ἀντήλλαξαν τὰς τελευταίας χειραψίας.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Διλλιέρ, θὰ μείνωμεν εἰς Κάννας μέχρι τοῦ ἔαρος. Περιττὸν νὰ σας εἰπῶ ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ σας ὑποδεχθῶμεν ὁσάκις εὐαρεστήσθε.

— Ἡ Τουλὼν εἶνε τόσο πλησίον! προσέθηκεν ἡ Λευκὴ.

᾿Υπεσχέθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κάννας. Καθ' ἐαυτὸν ὁμως ἠσθάνετο μέλανα πέπλον βαρύνοντα ἐπὶ τῶν λογισμῶν του καὶ ἔλεγεν:

— Ὅχι· τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ φανῶ πλέον. Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε ἡ τελευταία σελὶς τῆς ἐρωτικῆς μου περιπετείας.

Τὸν συνώδευσαν πάλιν μέχρι τῆς παραλίας, ἐφ' ὅσον δὲ τὰ βλέμματα ἠδύναντο νὰ τὸν διακρίνωσιν ἵστατο ὄρθιος, βεβυθισμένος εἰς τὴν νεφέλην ἐκείνην τῆς παραισθήσεως, ἥτις τὸν καθίστα ἐνταυτῷ τόσο εὐδαίμονα καὶ τόσο ἀτυχῇ.